

கடவுள் வழிபாடும் தமிழ் மக்களும்

கடவுள் வழிபாடும் தமிழ் மக்களும்

231.08
VIC

டாக்டர் ஆ. விஸ்வலிங்கம்

(இளைப்பாறிய அகில மலாய் அரசாங்க நேத்திரவைத்தியாதிபரும்
முன்னாள் மலாய் சைவசித்தாந்த சங்க தாபகரும்
நிரந்தரத் தலைவருமாவார்.)

26, உவார்ட் பிளேஸ், கொழும்பு

ஸ்ரீ இலங்கா

1975

Handwritten text at the top of the page, possibly a title or header, which is mostly illegible due to fading and bleed-through.

முன்னுரை

மலாயா சைவ சித்தாந்த சங்கம் கோலாலம்பூரில் ஆதி ஈஸ்வரன் கோயில் என்னும் பெயரில் சிவாலயம் அமைத்த பொழுது, தமிழ் மக்கள் சைவ சித்தாந்தத்தின் உண்மையையும் பெருமையையும் அறியவும், தம் அன்றாட வாழ்வில் சிவ நெறியைக் கடைபிடிக்கவும் உதவும் நோக்கத்தில் எழுதப்பட்ட விளக்கக் கட்டுரையே “ தமிழ் மக்களும் கடவுள் வழிபாடும் ” என்னும் தலைப்பில் நூல் வடிவம் பெறுகிறது.

இந்நூலைத் தந்து ஆண்டுகாலம் தலைவராக இருந்து பணியாற்றும் வாய்ப்பை எனக்குத் தந்த மலாயா சைவ சித்தாந்த சங்கம், ஆதி ஈஸ்வரன் ஆலயத்தை அமைப்பதற்கு இந்நூலை அடிப்படையான நோக்கங்களைக் கொண்டிருந்தது. மலாயாக்கூட்டரசில், வேறு வேறு தெய்வங்கள் துடிக்கொண்டிருந்த இந்து ஆலயங்கள் பல உண்டு எனினும் முறையான சிவாலயம் இல்லாத துறையைப் போக்க வேண்டும் என்பது முதல் நோக்கம். சைவ சமயத்தைப் பற்றியும் கடவுள் வழிபாடு துரித்தும் சடங்குகள் பற்றியும் தமிழ் மக்களிடையே நிலவும் தழுவ்ப்பத்தையும் அறியாமையையும் போக்கும் கருவியாய் ஆதி ஈஸ்வரன் ஆலயம் அமையவேண்டும் என்பது சங்கத்தின் இரண்டாவது நோக்கம்.

எவ்வளவு உயரிய துறிக் கோளடன் ஆலயம் அமைந்தாலும், அதன் நோக்கங்களும் ஆட்சிமுறையும் வரையறுக்கப்படாவிட்டால், காலப்போக்கில் மூல நோக்கங்களுக்கு முரணான போக்குகள் தலையெடுக்கக்கூடும். எனவே சங்கத்தின் வேண்டு கோளுக்கிணங்க, சிலாங்கூர் மாநில சட்ட அவை, ஆதி ஈஸ்வரன் கோயில் அமைப்பைச் சட்டமாக இயற்றி, 1947 செப்டம்பர் 29-ம் நாள் அரசிதழில் வெளியிட்டது. மேலும், கோயில் மூலத்தானத்தில் தென்பக்கத்தில் பதிக்கப்பட்டிருக்கும் பட்டியல் கோயில் ஆட்சிமுறைகளை வரையறுக்கிறது.

ஆதி ஈஸ்வரன் கோயில் வரையறை செய்துள்ள துறிக் கோள்களுள் முக்கியமானவை வநமாறு : சிவன் என்னும் சொல் தமிழ் மக்கள் பாரம்பரியமாக வழிபடும் முழுமுதற் கடவுளைக் துறிப்பதன்றி முடிபுர்த்திகளில் ஒருவரை அன்று ; என்றைக்கும் இக்கோயிலின் பரிபாலகரும் பூசகரும் தமிழ் மக்களாயும் மேலே விதிக்கப்பட்டுள்ள உண்மையினைக் கைக் கொண்டவராயும் சைவ ஆகம விதிகளைத் தழுவுவோராயும் இருத்தல் வேண்டும் ; பூசகர் வேளாண் டிரபினராதும் ஆதி சைவராயிருத்தல் உத்தமம் ; இக் கோயிலில் சிவனையேயன்றி இதர பரிவாரங்களை அமைத்தலாகாது. இக்கோயிலில் வழிபடும் அடியார்கள் சைவசித்தாந்த வாய்மைகளை விளங்கிக் கொண்டு சிவனே எல்லாமாய், அல்லவுமாய், அப்பாலாய் தன்னை வழிபடும் அடியாரின் மனமணிலிங்கமாய், எங்கும் நிறைந்து நிற்கும் கடவுளாம் என்னும் உண்மையை உணர்ந்து, தமிழ் மக்களின் பழைய நூல்கள் அநுளியவாறு கடவுள் ஒருவனே என்று தெளிதல் வேண்டும்.

தமிழ் மறையான திருக்குறளில் துறிக்கப்பட்டிருக்கும் மாந்தரின் நான்து நிலைகளை வலியுறுத்தும் பொருட்டு, ஆதி ஈஸ்வரன் கோயிலில் ஆதிமுலத்தின் தெற்கிலும் மேற்கிலும் வடக்கிலுமுள்ள வெளிப்புற சுவர்களில் அறம், பொருள் இன்பம் ஆகிய சொற்கள் பொறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. வீடு பற்றி துறிக்காமல் வீட்டதன் நோக்கம், கோயிலுக்கு வநுவோர் வீட்டைக் துறிப்பது வாயில் என்பதைத் தாமே உய்த்துணர்ந்து கொள்ளுமாறு செய்யவே ஆதம்.

சைவ சமயம் உண்மையில் ஒரு வாழ்வுநெறி. இறை உயிர் உடல் என்னும் முப்பொருள் கோட்பாட்டைச் செப்புவது சைவ சித்தாந்தம். உயிர், தான் முழுகியிருக்கும் மாயையினின்று விடுபட்டு அறிவொளி பெற இடைவிடாத வழிபாட்டின் மூலமும் தியானம் மூலமும் முயல்கிறது. இறையநூளால், உயிர் விடுதலைபெற்று இறைவனோடு இரண்டறக் கலக்கலாம் என்று சித்தாந்தம் கூறுகிறது. இறைவன் மனித

உருவில் பிறப்பதையோ, அவதாரங்களையோ, கணக்கற்ற கடவுள்களையோ சைவ சித்தாந்தம் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. உயிர்ப்பலி கொடுத்தல், யாகங்கள் வளர்த்தல் முதலிய வேதச் சடங்குகள் சைவநெறிக்கு உடன்பாடானவையல்ல. இவ்வகையில் சைவ சமயம் வேதாந்தத்தினின்று அடியோடு மாறுபடுகிறது.

நற்சிந்தனை, நல்லறிவு, நற்செயல் ஆகியவற்றை இயமும் நியமும்வழி வளர்ப்பதால் அறிவுத்தெளிவு ஏற்படும் என்பது சைவர் நம்பிக்கை. உயிரைப் போர்த்திருக்கும் உடம்பைக் கருவியாகக் கொண்டு உள்ளும் புறமும் சாந்தியை ஏற்படுத்துவதன் மூலம் இறைவனுடன் உயிர் இரண்டறக் கலப்பதற்கான சூழ்நிலை பிறக்கிறது. எனவே உடலைப் பேணிக் காத்து, புலன்களை அடக்கியாண்டு, அறவாழ்க்கையை மேற்கொள்ள வேண்டும். இங்ஙனம் சிவநெறியைக் கடைபிடிப்பதனால் நிலவுலகில் இணைபிரியாதிருக்கும் உடலும் உயிரும் இறுதியில் சக்தியும் சிவமுமாக மாறுகிறது.

எனவே, உடல் இழிந்தது, துறக்கப்பட வேண்டியது என்னும் கருத்து அறியாமையால் எழுந்தது. அதுபோலவே கணக்கின்றி கற்பூரம் கொளுத்தி, தத்தம் செல்வநிலைக்குத் தக புரோகிதர் பலரைக் கொண்டு வேற்றுமொழியில் மந்திரம் ஓதச் செய்து பூசைகள் பல செய்வதால், தாம் செய்த தீச்செயல் களுக்கெல்லாம் கழுவாய் தேடிக்கொள்ளலாம் என்பதும் அறியாமையே. இத்தகைய பூசைகளால் கழுவாய் தேட முனைவோரும் இறையநன் நாடுவோரும், வழிபாட்டில் ஈடுபடுவோர் அல்லர்; வெறும் பார்வையாளரே ஆவர்.

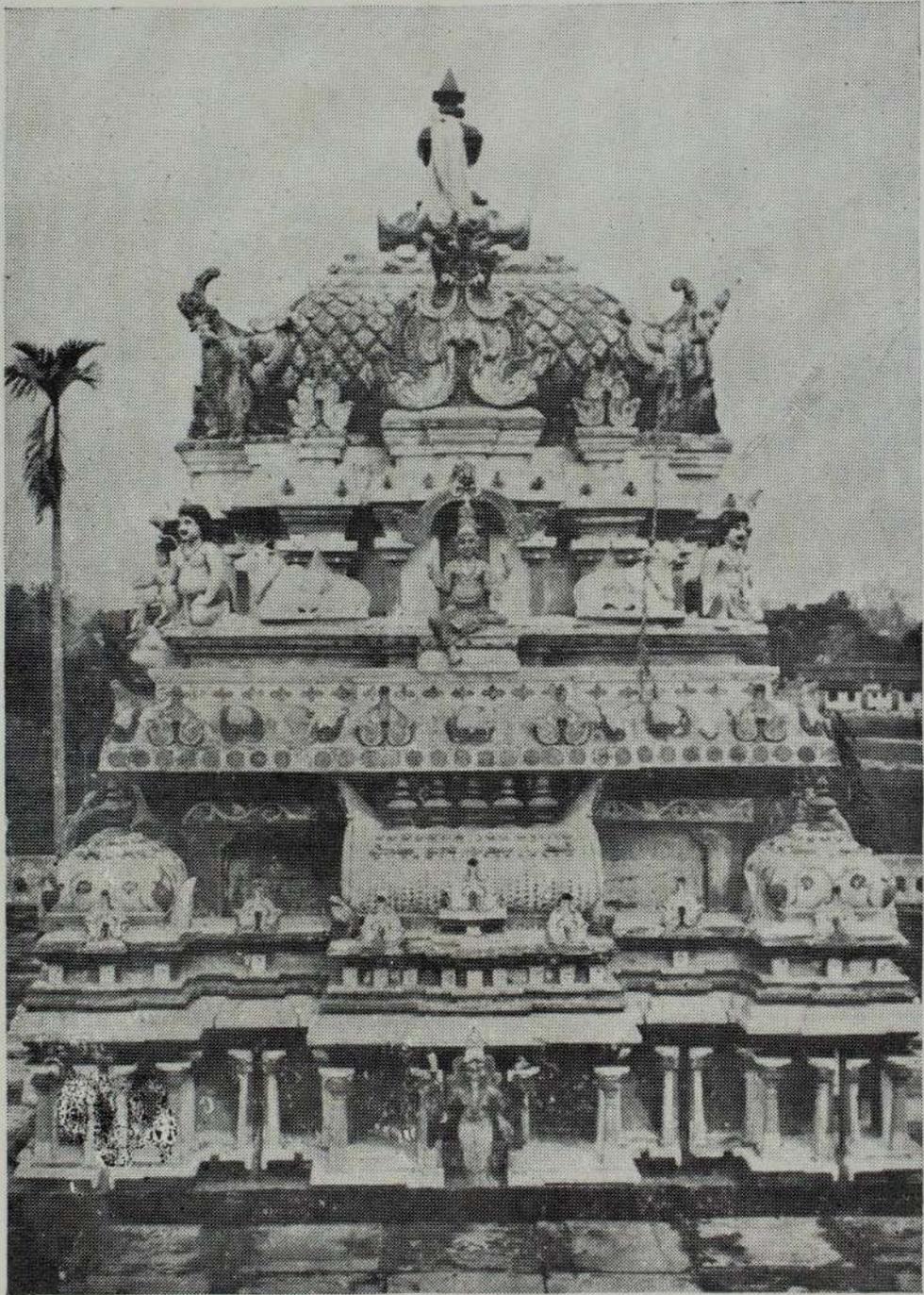
சாதி, இன, வதப்பு வேறுபாடின்றி எவரும் ஆதி சுஸ்வரன் கோயிலுக்கு வந்து வழிபாடு செய்யலாம் என்பதும் உறுதி செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஏனெனில், சாதிப்பிரிவினை தமிழர் பண்பாட்டிற்கும் கொள்கைக்கும் முரணானது என்பதை நம் வரலாறும், சமய நூல்களும், இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முந்திய சங்க இலக்கியங்களும் திட்டவாட்டமாகக் கூறுகின்றன.

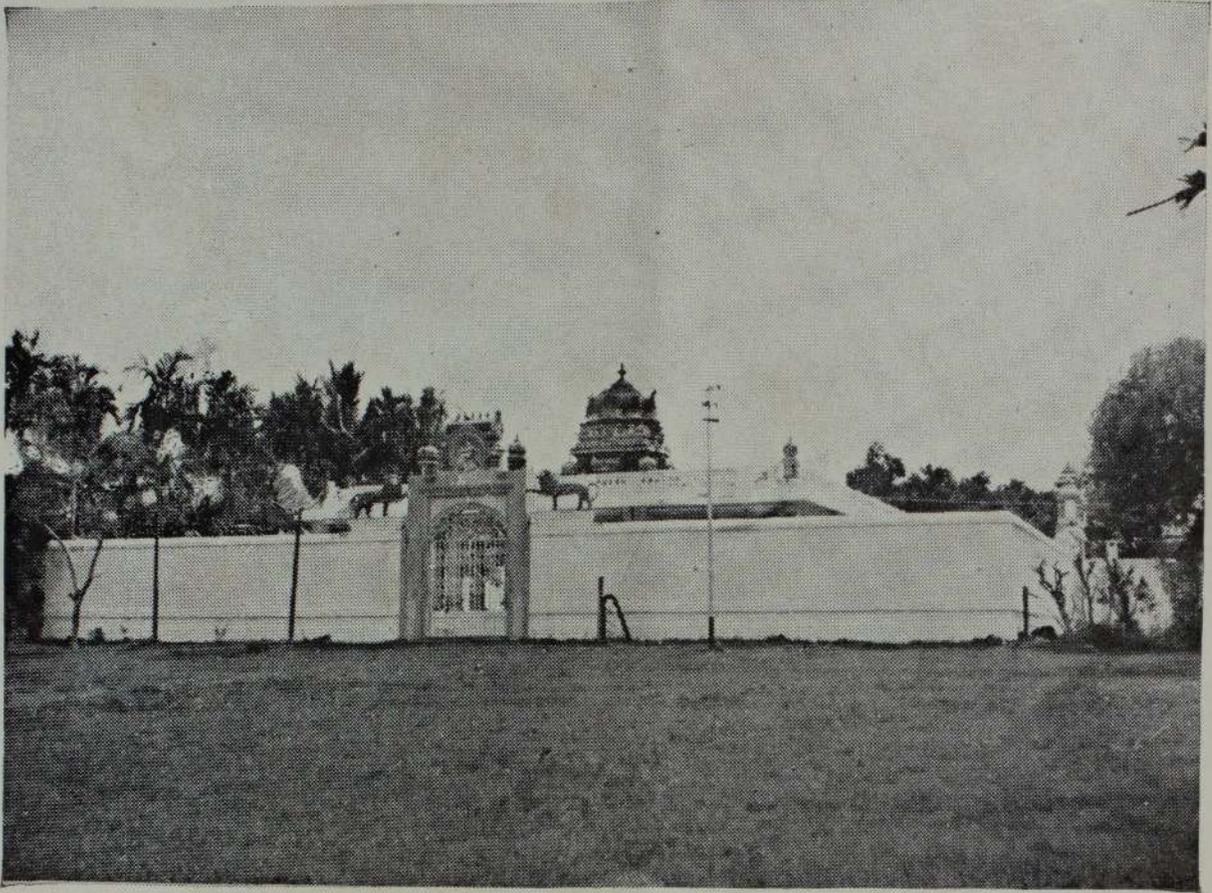
எடுத்துக்காட்டாக, புறநானூற்றில் கணியன் பூங்குன்றனார்
என்னும் புலவர் தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கை நெறியைச் சில
உரிகளில் தெளிவாக வடித்துத் தந்துள்ளார் :

“யாது முரே யாவருங் கேளிர்
தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா
நோதலுந் தணிதலு மவற்றோ ரன்ன
சாதலும் புதுவ தன்றே வாழ்தல்
இனிதென மகிழ்ந்தன்று மிலமே முனிவின்
இன்ன தென்றலு மிலமே மின்னொடு
வானந் தண்டுளி தலைஇ யானது
கல்பொரு திரங்கு மல்லந் பேர்யாற்று
நீர்வழிப் படுஉம் புனைபோ லாருயிர்
முறைவழிப் படுஉ மென்பது திறவோர்
காட்சியிற் றெளிந்தன மாகலின் மாட்சியிற்
பெரியோரை வியத்தலு மிலமே
சிறியோரை யிகழ்த லதனினு மிலமே.”

கொழும்பு,
1975

ஆ. விஸ்வலிங்கம்.

The principles are :

1. The word Sivan denotes the Primal Allhighest God worshipped by the Tamils from the beginning of Time and not one of the Tirumurthis' of Hindu mythology.

2. At all times the officiating priest (Kurrukal) and the managing Board of Trustees shall be men of the Tamil race who shall accept the above principle and who shall follow the tenets of Saiva Agama. The priest should preferably be a Kurrukal of the Adisaiva class of Vellallas.

3. No deity other than Siva shall be installed for worship.

4. All those who may worship in this Temple should understand the truth enshrined in the Saiva Sidhanta and feel that Siva is all, not all and above all and is omnipresent and thus He dwels in the heart of those who worship him as their conscience. Also, as ordained in the oldest authoritative works of the Tamil people, they must realise the truth that God is one

மலைய சைவ சித்தாந்த சங்கம் இந்தக்கோயிலைத் தாபித்த நோக்கத்தின் விசேட குறிப்புகள் :

1. சிவன் என்ற சொல் தமிழ் மக்கள் பாரம்பரியமாக வழிபடும் முழுமுதற் கடவுளைக் குறிப்பதன்றி மும்மூர்த்திகளில் ஒருவரை அன்று.

2. என்றைக்கும் இக்கோயிலின் பரிபாலகரும் பூசகரும் தமிழ் மக்களாயும் மேலே விதிக்கப்பட்டுள்ள உண்மையினைக் கைக்கொண்டவராயும், சைவ ஆகம விதிகளைத் தருவுவோராயும் மிருத்தல் வேண்டும். பூசகர் வேளாண் மரபினராகும் ஆதி சைவராயிருத்தல் உத்தமம்.

3. இக்கோயிலில் சிவனையே அன்றி இதர பரிவாரங்களை அமைத்தலாகாது.

4. இக்கோயிலில் வழிபடும் அடியார்கள் சைவ சித்தாந்த வாய்மைகளை விளங்கிக்கொண்டு சிவனே, எல்லாமாய், அல்லவுமாய், அப்பாலாய், தன்னை வழிபடும் அடியாரின் மனமணிலிங்கமாய், எங்கும் நிறைந்து நின்ற கடவுளாம் என்ற உண்மையை உணர்ந்து தமிழ் மக்களின் பழைய நூல்கள் அருளிய வாறு கடவுள் ஒருவனே என்று தெளிதல் வேண்டும்.

கடவுள் வழிபாடும் தமிழ் மக்களும்

சீவான்மக்கள் அறிவு விளக்கம் பெற்று பொருணிலை உணர்ந்து, உய்யவேண்டுமென்றெழுந்த திரு அருட் பெருக்கத்தால், பிருதிவி முதலிய அண்டப்பகுப்புகளையும் சூரிய மண்டலமாதியவற்றையும் படைத்து, அவற்றை ஒன்று ஒன்றை இழுக்கும் ஈர்ப்பாற்றலான் நிலைபெற நிறுத்தி, அதன் அதன் நிலைமைக்கேற்பத் தேகங்களையும், கருவிகளையும், அக்கருவிகளானுகரும் போகங்களையும் அசேதன அருவாய் மாயையினின்றுங் கொடுத்து, சேதன அருவமாய் திரு அருட்சத்தியான அறிவு ஊட்டி, முதல்வன் உபகரித்தாலன்றி விளக்கம் எய்தல் இல்லை.

அளப்பரிய ஆகாயத்து விளக்கமாக ஞாயிறு நின்று விளக்கினாலன்றி, பொருட்பாகுபாடுகளை அறியமாட்டாது. கட்புலன் போன்று தேகத்தின் உபகாரமின்றி உயிர் அறிவு பொருட்கூறுபாடுகளைப் பற்றி உய்த்துணர்ந்து அறியமாட்டாது. எனவே,

பஞ்சு பௌதிகமாக விரிந்த உலகின்கண் உள்ள மக்களியல்புக் கேற்ப, பொதுவகையானும் சிறப்பு வகையானும் எண்ணிறந்த சமய பேதங்கள் காணப்படுகின்றன. அவையெல்லாம் தமக்கென ஓர் வரையறுக்கப்பட்டனவென்று உறுதிகூறித்தாம் அந்நிலை நின்றொழுகுதலோடு பிறரையும் ஈர்க்கின்றனர். ஆகலின் அறம் என்பது யாதென்று ஆய்ந்துணர்ந்து அந்நெறி நின்றல் அவசியமாகலின் அதனை விளக்குவோம்.

பலசாதியாரும், சமயத்தாரும், தேசத்தாரும் தத்தமக்கு உரிமை உடையனவாகச் சிலவற்றைக் கொண்டு மற்றவற்றைப் புறம்பதித்து விலக்குதல் போலாது, அவர் எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடியுமாறு நூலைச் செய்தார் ஆசிரியர் திருவள்ளுவர்.

“அறத்தான் வருவதே இன்ப மற்றெல்லாம்
புறத்த புகழ் மில.” — திருவள்ளுவர்.

அறம் என்பது பெரும்பாலும் ஈகையைச் சுட்டி நிற்குமாறறிக. இல்லறம் அகம்புறம் ஆகிய இருவகைப் பற்றின் மீதூர்ந்தெழுந்த மந்த அதிகாரிகளாகிய உலக மக்களுக்கு அப்பற்றுகள் நல்ல நுகர்ச்சியான் ஒழிந்து சித்த சுத்தியெய்தற் பொருட்டு விதிக்கப் பட்டதோர் ஒழுக்கமாம்.

“ஒழுக்கம் விழுப்பந் தரலானு முக்க முயிரினு மோம்பப்படும்” — திருவள்ளுவர்.

அறம் செய்வதே ஆத்மாவின் லக்ஷணமாகும். அறம் செய்வதே அற்புத நெறியாய் ஆனந்தம் விளைக்கும். அறம் செய்வதே நம்மை மிருகங்களினின்றும் வேறு படுத்தி, மனிதராக்கித் தேவராக்கும், பண்புடைய முறையாகும். அறம் செய்வதே யோகத்துட் பெரும் யோகமாய் தத்துவமாகின்ற தருக்களின் உச்சியிற் பழுத்த உன்னதக் கனியாய் முத்தி விளக்குவது.

அறம் என்னும் தருமம் என்னும் தத்துவப் பொருள் தமிழ் மக்களாகும், நம்வாழ்வில் புகுந்து பன் நெடுங் காலமாய், நம் மொழியில் பரந்து எல்லாக் காலங்களிலும், எல்லா நிலைமைகளிலும் ஒல்காப்பெரும் புகழ் விளைத்து மல்காக் கீர்த்தி தந்து வருகின்றது.

எல்லா அறத்திற்கும் சாதகமாய் எல்லா நன்மை கட்டும் இனியதோர் ஊன்றுகோலாய் தனிப்பெரும் வித்தாய் எல்லா உண்மைகட்டும் இனியதோர் ஊன்று கோலாயுள்ள கடவுள் வழிபாட்டையும், கோயில் ஏற்பாட்டையும் காலத்திற்கு, இடத்திற்கு ஏற்ற வண்ணம் அமைத்தல் வேண்டும். அத்துடன் அறத்தை மேன்மையுறச் செய்து, மறத்தை வேரோடு களைந்து, இதற்கு இன்றியமையாத இலக்கியத்தைக் கோடிக் கணக்காய் எழுதிப்பரப்ப வேண்டும். அறிவு வளர அன்பு வளரும். அன்பு வளர அறம் வளரும்.

அறம் என்னும் ஒரு மொழியாகிய திருமொழியின் பெருமை அளப்பிட லெளிதோ. அதுவே அடித்தலமாக மதக் கட்டடங்கள் கட்டப்பட்டுள்ளன. அறம் என்

னும் இரும்புப் பாலமன்றே மன்னுயிர்த் தொகுதிகளைப் பிறவியென்னும் பேராற்றினிடை விழா வண்ணம் கதிக் கரை சேர்ப்பது.

தரும தேவதையாக நமது வேதாகமங்களில் வியந்தோதியுள்ள இடபத்தின் மீது பரமசிவத்தினை ஆரோகணித்தல் பற்றியன்றே அவ்விடப வாகனக் காட்சியெவற்றினு மேன்மை பெற்றுப் பண்டிதர், பாமரர் யாவோர்க்கும் அழியாப் பெரு மதிப்புக்கிடமாய், இன்றும் நானையும் ரூப நாம பேதங்களாற் சொற்போர் விளைக்கும் மதவாதிகட்கெல்லாம் ஒருங்கே ஒற்றுணர்ச்சியளிப்பதும் மேலே புகன்ற நல் அறமே.

முகம்மதுவையும் யேசுவையும் எமது மதத்தோடு முரண்படுத்தாது ஒப்புச் செய்வதும் இவ்வறமே.

கடவுள் இல்லை யென்னும் நாத்திகக் கொள்கையினரையும் அங்கீகரிக்கச் செய்வதும் இவ்வறமே எனில், இதனிலும் மேம்பாடு பிறவெற்றிற்கு, அறம்புரிவோ றொருவனை இகழ்ந்தோ, வெறுத்தோ, பகைத்தோ தள்ளுவோர்கள் எம்மதத்திலு மிலராதலினாலென்க.

இதனால் அறமே கடவுள், அறமே சத்தியம், அறமே அருள், தவம், அன்பு, புகழ், இன்பம், வீடு என்றுணரக் கடவோம்.

அறமே கடவுளெனப் பொருள்பட — திருவள்ளுவர்.

“என்பிலதனை வெயிற் போலக்காயுமே
அன்பிலதனை யறம்.”

எனவும்.

“அறத்திற்கே யன்புசார் பென்ப வறியார்
மறத்திற்கு மஃதே துணை.”

எனவும் கூறியிருக்கிறார்.

அதுவுமல்லாமல் சத்துப்பொருளொன்றே நித்தியானந்த சுகப்பொருள். அதுவே சிவம். அதுவே நித்தியமாயுள்ள பொருள். அதுவே நித்தியானந்த பரம

சுகத்தைத் தரும் பொருள். அதுவே நமது மக்கள் நாள் தோறும் வாழ்வில் மிக மிக மனங்கசிந்து தம் அனுதாபத்தைக் காட்டுந் தருணங்களில் பொதுமொழிகளான கடவுள், தெய்வம் என்பன.

அச்சிவப் பொருளையடைய வேண்டுமெனில் இவ்வுலகத்திலா, மறுவுலகத்திலா? இன்னவுலகத்திலென்பது மில்லை. இன்ன இடத்தென்பதுமில்லை.

“பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற பரிபூரணனந்தமாயுள்ளது” — அவ்வாறுளதேல் அதனையடைவதென்பதென்னை? அது எங்கு இருப்பினும், அதன்பால்நம் அறிவு இச்சை செயல்கள் நிலைத்து நிற்பதில்லை. அவையாவும் அசத்துப்பொருள்களின்பாலே நிறைபேறுடையன. அசத்தினையே யறிகிறோம் அதனையே இச்சிக்கிறோம். அதன்பாலே நஞ்செயல்கள் நிகழும். நமது அறிவு இச்சை செயல்கள் அசத்தின்பால் முற்றும் நிகழும்போது, சத்தின்பால் ஒரு சிறிதும் நிகழ்தவில்லை. நமது அறிவு இச்சை செயல்களைச் சத்தின்பால் செலுத்துதலே யதனையடையு மார்க்கம். இதுவே சன்மார்க்கம்.

எல்லாப்பொருள்களையுமொருங்கே யறிந்து, ஒருங்கே இச்சித்து, எல்லாச் செயல்களையு மொருங்கே செய்யும் வியாபக அறிவு, இச்சை, செயல்கள் நமக்கொன்றுமில்லை. அவைகள் ஆணவமலத்தாற் தடைப்பட்டு யாதொரு நிகழ்ச்சியுமின்றிக் கிடப்பன. அத்தடை நீக்கினாலன்றி அத்தடைகள் சத்தின்பால் சார ஆன்மாவை விடா. இத்தடைகள் நீங்குதற்கேற்ற சத்தாகிய சிவம் மாயையினின்றும் தனு கரணதிகளைச் சிருட்டித்து சீவர்களைப் பந்தித்துள்ள மலத்தைக் கழுவு மருந்தாம். சிறிது சிறிதாய் இம்மலம் நீங்க— சீவன் தன்னைப் பந்தித்துள்ள ஆணவமலம் பலவகைக் கரணதிகளாற் பலகாற் கழுவப்படல் வேண்டும். அவ்வித அனுபவத்தால் ஆன்மாவைப் பந்தித்துள்ள தடை

யினின்றும் முற்றும் நீங்கப்படும். இந்நிலையில் அதன் அறிவு, இச்சை, செயல்கள், நித்தியானந்த சுகவடிவாயுள்ள சிவத்தின்பால் தாமே சார்வதாகும்.

“ பசுத்தன்மை நீங்கியப் பாசமறுத்தாற்
பசுக்கள் தலைவனைப் பற்றிவிடாவே ”

“ பண்டு மின்று மென்று முள்ள பொருளென்று
பல்லாண்டு கூறுதுமே ”

இப்பொருள் என்றும் ஒருபடித்தா யிருக்கும் பொருள். ஒடுக்கம் தோற்றம் என்பதில்லை. இதுவே முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவப்பொருள்.

சிவத்தையே,

“ முன்னெறியாகிய முதல்வன் முக்கண்ணன்
நன்னெறியே சரணத்திண்ணமே
யந்நெறியே சென்றங் கடைந்தவர்க் கெல்லா
நன்னெறியாவது நமச்சிவாயவே ”

உலகப்பொருளாகிய ஏனைப் பொருட்கள் ஒடுங்கியும், மீளத்தோன்றியும், அவ்வாறே மாறி மாறித் தொழிற்பட்டுவரும். “தோற்றமுண்டேல் மரணமுண்டு” என்றார் ஆதலால் இவைகள் அசத்தெனவும், அநித்தியமெனவுங் கூறப்படும்.

ஆன்மா தோன்றி மறையுந்தன்மையுடையதாதலால் அசத்தெனவும், அநித்தியமெனவுங் கூறப்படும். தனித்து நிற்கும் இயல்பு என்றுமில்லை. அசத்துப் பொருள்களைச் சார்ந்து நிற்பதும் அவைகளை விட்டு நீங்கியதும் சத்துப்பொருளைச் சார்ந்து நிற்கும் இயல்பு என்றுமொருபடித்தாய் இருக்குந் தன்மை நம்மாட்டுக் காணப்படும்.

ஒரு காலத்தில் சத்தினியல்பும் ஒரு காலத்தில் அசத்தினியல்பும் நம்மாட்டுக் காணப்படுதலால் நாம் சதசத்தெனப்படுவோம்.

சதசத்துப் பொருள்களாகிய நாம் அசத்துப் பொருள்களைச் சார்ந்து நிற்பதொழிந்து சத்துப் பொருள்களாகிய சிவப்பொருளையடையும் மார்க்கமே சன்மார்க்கம்.

இம்மார்க்கத்தினையே முன்னெறியென்றும் “முதல்வன் முக்கண்ணன் நன்னெறி” என்றும் அருளிஞர் ஆசாரியார்.

அசத்துப்பொருளின் பால் நமது அறிவு இச்சைச் செயல்களைச் செலுத்திய அனுபவத்தால் சத்தின்பால் செலுத்துதற்குரிய உபாயந்தெளியும். இவ்வறிவு கூடுதற்கு மார்க்கம் சைவமார்க்கமே. அது உண்மை நிலையை உணர்த்தும் மார்க்கம். அதுவே ஒரே சத்துப் பொருளாகிய சிவத்தின்பாற் சேர்க்கும் உண்மை மார்க்கம்.

இச்சன்மார்க்க நெறி நின்றாரையே,

“முன்னெறியாகிய முதல்வன் முக்கண்ணன் நன்னெறியே சரணத்திண்ணமே.”

சிவன் அடியிற் சேர்க்கும் மார்க்கம் ஞான மார்க்கம். இதுவே சன்மார்க்கம். இதன் மூலமாக ஆன்மா அது அது ஆதலாகுந் நிலை பெறலாகும். இதுவே வீடு பெறுதல் இம்மார்க்கத்தை வளர்த்தற்கு இவ்வுலகில் பல் ஊழிகாலந்தொட்டு பல சிவாலயங்கள் பல அரசரால் கோடித்திரவியங்கள் செலவு செய்து அமைக்கப்பட்டன.

கோவில்:

பண்டைக் காலத்தினுங்கூட நம்முன்னோர்களால் கட்டப்பட்ட அம்பலங்களென்னும் ஆலயங்களில் அருட்குறி நிறுத்தி வணங்கினர். இக்காலத்திற்போல் விக்கிரகங்கள் செய்துவைத்து வணங்கினரல்லர்.

முன்னாளில் தமிழ்நாட்டில் அமைக்கப்பட்ட அம்பலங்களிலே கடவுளைத் தொழுவதற்கு அறிகுறியாக நிறுத்தப்பட்ட உருவிற்கு “கந்து” என்று பெயர்.

இதைத் தெய்வம் உறையுந்தறி என்று கூறினார் நச்சினார் க் கினியர். இப்பதத்திற்கு கட்டுத்தறியென்றும் பெயர் உண்டு. மனிதனுக்கு இயற்கையாய் மனத்தின்கண் உதிக்கும் ஆஸ்திக மதத்திற்கு மூலகாரணமான எண்ணங் களையே ஓர் பற்றுக்கோடாய்க்கொண்டு அதனையே ஆகு பெயராக ‘‘கந்து’’ என்னும் பெயரால் அக்காலத்தில் வழங்கியிருக்கக்கூடும். இவ்வழியாகப் பார்ப்பின் பூர் வீக தேவாலயங்களிலே ஓர் குறியுமின்றி தற்கால நற் பாங்கடைந்த ஜாதியினர் போல ஈசுரனை தியானிப்பதற் குரித்தான உபாசனா மண்டபங்களாக இருந்திருக்க வேண்டும். நாகரிகம் நிரம்பிய பண்டை நாளிலும் மக் களைப்போல விக்கிரங்கள் வைத்து வழிபடுதலில்லை என்று தெரிகிறது.

காணவுங் கருதவுங்கூடாத முதல்வனுக்கு அவ ரவர்கள் நினைத்தவாறு உருக்கள்-உருவங்கள் செய்து வைத்து வணங்கல் பொருந்தாதென்று நினைத்து எங்கும் நிறைந்த முதல்வனை ஓர் பிழம்பாகக் கொண்டு வழிபடு தற்கறிகுறியாக பிழம்பு வடிவான கந்துருவை நிறுத்தியும் மனத்தின்கண் தியானித்தும் வந்தார்களென்பதைப் பூர்வீக திராவிட கிரந்த பரிசீலனையுள்ளவர் யாவருமே ஒருவாறு ஒப்புக்கொள்கின்றனர்.

எமது பண்டைக்கால மக்களுள் நல்லொழுக்க மும், அருட்குணமுமே பிரதான தர்மமாயிருந்தது. ஈஸ்வரன் வாசஞ்செய்வது அவரவர்களின் மனமே யன்றி வேறு இடங்களில்லையென்று சொல்லக்கூடிய பரி சுத்த நன்னிலையில் பூர்வீக ஒழுக்கத்தை நிலையான நட்பு, நன்றியறிதல், பணிவு, அன்பு, பக்தி, வைராக்கியம் முதலிய நல்ல பல மலர்களினால் அலங்கரித்து வைக்க முயல்வார்கள். தம் ஆத்ம ஆலயத்தில் தியான மார்க் கத்தில் ஆராதிப்பார்கள்.

மானுட சரீரமே நமது ஆலயம். கடவுளுடைய அனுக்கிரகத்தினால் மிக விசித்திரமாகவே அமைக்கப் பட்டிருக்கின்றது. ஆகையால் இந்த மிக விசித்திர

மாகவே அமைக்கப்பட்டிருக்கும் கோயிலை எந்நாளும் பரிசுத்தமாக வைத்துக்கொள்வது நமது மக்களின் முதற்கடமையாகும்.

காயமே கோயிலாகக் கடிமனம் அடிமையாக
வாய்மையே தூய்மையாக மனமணிலிங்கமாக
நேயமே நெய்யும்பாலாய் நிறையநீர் அமையஆட்டி
பூசனை ஈசனார்க்கு போற்ற இக்காட்டினோமே.

அருந்துணையை அடியார் தம்மல்லல் தீர்க்கும்
அருமருந்தை அகல்ஞானத் தகத்துட் தோன்றி
வருந்துணையுஞ் சுற்றமும் பற்றும்விட்டு
வான்புலன்கள் அகத்தடக்கி மடவாரோடும்
பொருந்தனைமேல் வரும்பயனைப் போக
மாற்றிப் பொதுநீக்கித்தனை நினைய வல்லார்க்
கென்றும், பெருந்துணையைப் பெரும்பற்றப்
புலியூராளைப் பேசாத நாளெல்லாம் பிறவாநாளே.

ஆன்ம அறிவானது பலவித விசித்திர அமைதியுள்ள
சேதனா சேதனப் பிரபஞ்சப் பொருளில் ஒற்றுமைப்பட்டு
விஷயானு பாவஞ் செய்கின்றது. இச்சத்தவுணர்வறியும்
ஆற்றலில்லா வழி உலகியல் பொருட்டுணி புணர்தல்
கூடாதோ எனின், அச்சத்தமும் அதனாற் குறிக்கப்படும்
பொருளும் மிக ஒற்றுமையுடையனவேயன்றி சிறிதும்
வேற்றுமையுடையனவன்று.

உதாரணமாக:

“ஒரு சொல்லை நினையுங்கால் அதனாற் குறிக்கப்
படும் பொருளும் ஒரு பொருளை நினையுங்கால் அத
னாற் குறிக்கப்படும் சொல்லும் பிரிவின்றி ஒருங்கே
யுள்ளத்தில் தோன்றும்”.

நாம ரூபங்களோடு இயைந்து வேறுவேறு தன்மை
யுடைய உலகியற் பொருளில் நமது ஆன்ம அறிவு
சென்று பதியும்போது அப்பொருள்களின் உண்மை
நிலையை உள்ளவா றுணர்தலும் அல்லது திரித்துணர்தலு
மாகிய அறிவு நிகழும். அவ்வறிவு கண், காது முதலிய
இந்திரியங்கள் இல்லானுக்கு சத்தப் பிரபஞ்ச உணர்ச்சி

யின் பேதமாகிய நாமங்களின் பாகுபாடும் அர்த்தப் பிரபஞ்ச உணர்ச்சியின் பேதமாகிய பொருள்களின் பாகுபாடும் சிறிதும் அறிய வாராமையின் இந்திரிய உண்மையையும் அதுவுங் காண்டற்றொழிற்குரியதாயின் கேட்டற்குரிய தாகாமையாலும், கேட்டற்றொழிற் குரியதாயின் காண்டற் குரியதாகாமையானும் வேறுவேறும் என்பது தெளிவாம். இவ் இந்திரியங்களே பொருள் உண்மையை அறிந்தனவா வென்று ஆராயுமிடத்து கண் விழித்துக் கொண்டு முன்னே தோன்றும் பொருளைப்பார்த்திருக்குங்காலத்தே மனஅறிவு அப்பாற் செல்லுமாயின் அப்பொருளுணர்ச்சி யெய்துமாறின்று, இதனால் இந்திரியத்திலுஞ் சிறந்த அவற்றை இயக்கும் ஆற்றலுடைய கரணங்கள் உளவென்பது பெறப்படும்.

இதனை நான் கண்டறிந்தேன். இதனை நான் கேட்டறிந்தேன் என இந்திரியங்கள் வழங்குமாறுபோல இதனை யான் எண்ணி அறிந்தேன். நிச்சயித்தேன். என்ப மொழிகளும் கேட்கப்படுதலால் இந்திரியங்களையும் கரணங்களையும் தனது அறிவு நிகழ்ச்சிக்கு உதவியாகக் கொண்டுள்ளது ஒன்று உண்டென்பது பெறப்படும். அங்ஙனம் பெறப்படுவது யாது அதுவே ஆன்மா.

ஆன்மாவானது உடம்பு இந்திரிய கரண முதலியவை பெற்று அனுபவித்தாலன்றி தான் பண்டையான்றே ஈட்டிய கன்மானுபவம் செய்து தொலைக்க முடியாது. ஆதலால் ஆன்மா தேகம் முதலியவற்றோடு விரவிய போதே போக்தா (புசிப்பவர்) என்று எண்ணப்படுகின்றது.

இவ்வித பாகுபாட்டின்படி ஆன்மா தேர்ப் பாகளையும், சரீரத்தை தேராகவும், புத்தியைச் சாரதியாகவும் மனத்தைக் கடிவாளமாகவும் இந்திரியங்களைக் குதிரைகளாகவும், அவற்றால் நுகரப்படும் விஷயங்களை குதிரை செல்லும் மார்க்கங்களாகவும், இவை எல்லாம் நிரம்பப் பெற்ற ஆன்மாவே போக்தாவென்பது.

கன்மம் பயனைத் தருவதால் நிகழ்கால கன்மத் துக்குப் பூர்வ கன்மம் பெரும்பான்மையும் உதவியாம் என்பது நன்கு விளங்கும்.

ஆதலால் வினையையும் அதனைச் செய்த ஆன்மாவையும் தெரிந்து கூட்டுதற்குரிய ஒருபொருள் உண்டென்பது நிச்சயிக்கப்படும். அப்பொருள் ஆன்மாவுக்குக் கன்மானுபாவத்திற் கேற்ப இந்திரியங்களைத் தரவல்லது. அப்பொருள் காணப்பட்ட உலகப்பொருளாயும் காணப்படாது நிச்சயிக்கின்ற ஆன்மாவாயு மிருப்பின் முழு முதற்தன்மை குறைபாடுறுதலின் அவ்விரு பொருட்கும் அப்பாற்பட்ட பரம்பொருளே, இவ்வாறு அதீத நிலைமையில் நிற்பதாலன்றே அப்பொருட்கு கடவுள் எனப் பெயரிடப்பட்டது.

யாங்கணும் பரந்து அபேதமாய் நிற்பது அதன் சிறப்பு. "பார்ச்கு மிட மெங்குந் நீக்கமற நிற்கின்ற பரிபூர னானந்தமே" உயிர் உடம்பாயும் அதனின் வேறாயும் நிற்கும், உடம்போ அங்ஙனம் நில்லாது. அது போல யாங்கணும் நீக்கமற வியாபித்து நிற்பினும் முதல்வன் முதல்வனே. உயிர் உயிரே. முதல்வன் உயிராயும் அதனின் வேறாயும் நிற்பின் இவ்வித அபேத ஒற்றுமை பற்றியே முதல்வனை ஏகன் என்று சுருதிகள் ஆங்காங்கு முழங்குகின்றன. மலபரிபாகம் வாராத ஆன்மாக்களிடத்து பசுமை மிக்க மரத்தில் அருவமாய் மறைந்து நிற்கும் தீப்போல் பிரகாசமில்லாமலும், மலபரிபாகம் **பய**ந்த ஆன்மாவிடத்து மிக்குலர்ந்த மரத்தினை தீம்போலும் பிரகாசித்து மலபங்கஞ் செய்து ஆன்மப்பிரகாசத்தை உண்டாக்கி காத்திடுவன் என்றறிக.

உதாரணமாக :

கண்ணினுடைய ஒளியும் வியஞ்சயமாகிய சூரியனுடைய ஒளியும் தம்முட் கலந்தாலன்றி உலக விஷயங்களைக் காணுதல் அரிது. கண் ஒளி தனித்து நிற்பினும் சூரியன் ஒளி தனித்து நிற்பினும் விஷய உணர்ச்சி யின்று.

ஆதலால் உயிரும், முதல்வனும் தம்முள் ஒற்றுமையுற்றாலன்றி ஆன்மா அறியுமாநில்லை. ஆதலின் உயிர் முதல்வனை இன்றியமையாததாயினும் முதல்வன் அதற்கு வேறாதலறிக.

ஒரொருவுயிர்க்கும் வேறாய் நின்று அவ்வுயிரைத் தொழிற்படுத்துமாற்றால் முதல்வனை அநேகன் என்று ஆங்காங்கு சுருதிகள் முழங்குகின்றன.

“உலகெலாமாகி வேறாய் உடனுமாய்” என்றும்

“ஏகனனேகன் இறைவன் அடி வெல்க” என்றும்

“ஒன்றாய்ப்பலவாய் உயிர்க்குயிராய்” என்றும் கூறுதல்

[காண்க.

அனாதி முதற் சித்துருவாகிய முதல்வன் ஒன்றினுந் தோய்வின்றி தானே சுயம்பிரகாசமாய் நிற்கும் தன்னுண்மையில் சிவம் என்றும், உலகெலாமாகியும் வேறாகியும், வேறாகியும் உடனாகியும், உயிர்களின் நிற்குந்தன்மையின் சத்தியெனவும் தாதாத்மியத்தால் இருதிறப்பட்டு நிற்கும், சுயம்பிரகாசப் பொருள் சிவம் என்றழைக்கப்படும்.

மக்கள் அறிவெல்லாம் ஒருபொருளைப் பற்றியே நிகழ்தற்பாலது. இவ்வாறு ஒவ்வொரு பொருளையும் பற்றி அதுவாக நின்றமுங்கும் ஆன்மா பரிபக்குவமாதல் வேண்டி முதல்வன் திருஅருள் உருவத்தையே முதல் முதல் ஆதாரமாகக் கொண்டு மேன்மேல் நெறிகளில் செல்லவேண்டுதலால் புறத்தே உருவத்திருமேனிபோன்று அகத்தின் இருதயகமலத்தின் கண்ணும் அப்பொருளைத் தேசோமயமாய் தியானித்தல் கூடும். இவ்வாறு தியானிக்கும் முறையை தகரோபாசனை என்று கூறுவர். தமிழ்மறையில் “புந்தியாய்ப் புண்டரியத்துள்ளாய் போற்றி” என்றும் வரும்.

இவ்வுபாசனா நிலை சித்தேயாம். இதனைன்றோ இது சிதம்பரம் என்று கூறப்படுகின்றது.

இவ்வுபாசனா நிலையனைத்தையும் விவரிக்கப்படும் இடத்து பஞ்சபக்தர்ம், உமாசகாயம், நீலகண்டம் முதலிய விசேடணங்களோடு புணர்த்துக் கூறுதலானும் சிவனே யென்று நிச்சயிக்கப்படுகின்றது.

சிவன் ஒருவனே தியானிக்கற்பாலன் என்று கூறுகிறது சூதசங்கிதை.

கடவுள் என்றதற்கு சரீரத்தின் கண்ணே தியானிக்கப்படுபவன் என்றது பொருள். கடம் = சரீரம். இனி எல்லாவறிவும் எல்லாவாற்றிலும் எல்லா முதன்மையுமுடைய சுயம்பிரகாசப் பொருள் என்று கூறப்படும். அதுவே, படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், முதலிய தொழில்களைச் செய்யும் கடவுளர் போலாது, இவர்க்கு அதீதமாகிய நான்காவது பொருளாயும் எல்லாவுயிராகியும் அவற்றிற்கு வேறாகியும் அவற்றோடுடனாயும் நின்று கன்மத்தைப் புசிப்பித்து தன்னுள் விரிந்த உலகங்களை மீட்டும் சுருக்கி ஒடுக்கிக் கொள்ளும் ஆற்றலுடையது.

பிரமாணம் “பிரமனும் விஷ்ணுவும் உருத்திரனும் எல்லாப் பூதங்களோடு சிவத்தாற் படைக்கப்படுகின்றனர். வடவைத் தீயாம் ஜலம் நாசமாதல் போல அப் பூதங்களோடு அவர்களும் லயமே அடைகிறார்கள்” என்றும் “ஸ்வரூப தேஜோ மயம் சாஸ்வதம் சிவம்” என்க.

அகண்டாகார நித்த வியாபக சச்சிதானந்தப் பொருளாகிய சிவபெருமான் கட்டுவீடு என்ற பதங்களை யுடைய பசுபாச பதார்த்தங்களது இயல்புடையனல்லன். ஆகலானும் அளவயிலனாகவே, அளவைகட்குக் கட்டுப் படாதவனாகலானும், அருவம், உருவம், அருவுருவம் என்னும் முக்கூற்றினுள் இன்னொன்றென்று தான் முக்கூறுபடும் விருத்தி பரிணாமம் விவர்த்தனம் என்பனவற்றுள் ஒன்றிற்படுவன் படான் என்றுதான் கூறுதற்கு ஓர் ஆசங்கையுமில்லை. பரிகாரமுமில்லையென்று அருள் பெறல் அனுபூதிமாண்கள் கூறிய பரசிவத்தின் இலக்கணம் இன்னவென்று கூற யார்வல்லன்.

இந்நிலையில் மனிதனுடைய நினைவும் ஒலியும் வடிவங்கொள்வனவென்பது மந்திர நூலார் துணிபு. இதுவே மேனாட்டு மேதாவிகள் சம்பகாலத்திற் கண்டுபிடித்த தோர் அரிய துணிபும் அதுவாம். இந்நிலையில் நம் அறிவு ஊன்றி நிலைக்காத தன்மையால் ஓர் குறியை வைத்துவழிபடல் வழக்கமாக. கோவிலில் ஓர் அருள் பிழம்பாக ஒரு குறியை வைத்து நாம் வணங்குகிறோம். அதனால் நமது அறிவு ஊன்றி நிலைத்தலே எமது கோரிக்கை.

உலகப்பொருள்கள் இருவகையான் உணர்த்தப்படும். உண்மை மாத்திரம் உணர்த்திப் பிழம்பு உணர்த்தப்படாதனவும், உண்மையும் பிழம்பும் உணர்த்தப்படுவனவுமெனலாம். உண்மை உணர்த்திப் பிழம்பு உணர்த்தப்படாதன காமம், வெகுளி, மயக்கம், இன்பம், துன்பம் முதலியனவாம்.

உண்மையும் பிழம்பும் உணர்த்தப்படுவன மாடம், மலை, மரம் முதலியன இத்தொடக்கத்தனவாம்.

அன்பு முதற்கண்ணதாய் உண்மை உணர்த்திப் பிழம்புணர்த்தப்படாத வகையின் பாற்படும் அந்த அன்பு தாய், தந்தை, மனைவிமக்கள் உறவினர் முதலியோரிடத்துச் செலுத்தும் பாச அன்பும், பரம பதியாகிய இறைவன் மாட்டுச் செலுத்தும் பதி அன்பும் என இருவகைப்படும்.

பாச அன்பு:

இறையவர் பதங்களும் அந்தமில் இன்பத்து அழிவில் வீடும் நெறியறிந்து எய்துதற்கரிய மாந்தற்கு உறுதியென உயர்ந்தோரால் எடுக்கப்பட்ட பொருள் நான்கு. அவை அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்பன. அவற்றுள் வீடு என்பது சிந்தையும் மொழியும் செல்லா நிலைமைத்தாதலின் நூல்களாற் கூறப்படுவன ஏனைய மூன்றுமேயாம்.

இம்மூன்று பொருளையும் எய்துவதற்கு அன்பு இன்றியமையாததொன்றாக விளங்கா நிற்கின்றது. அஃதெவ்வாறெனில்:

அறம்—இல்லறம், துறவறம் என இரு பகுதியினை யுடையது. இல்லறம் நடாத்தத் தலைமேற்கொண்ட ஒருவனுக்குப் பெருந்துணையாவார் கற்புடை மனைவியும் புதல்வருமேயாம்.

அறம்:

மனைவிமக்கள் மாட்டு அன்புடையராயின் அன்றே அவரும் இவன்மாட்டு அன்புடையராவார். இல்லறமும் நடைபெறும்.

“இவ்வாழ்வான் என்பான் இயல்புடைய மூவர்க்கும் நல்லாற்றி னின்றதுணை”.

ஆதலின் அன்புடைமையை நம்மாட்டுத் தொடர் புடையராகிய மனைவி மக்களிடத்துச் செலுத்தும் பழக்கத்தால் அதனை பிறர்மாட்டும் செலுத்தும் விருப்ப முடையவன் ஆகின்றான்.

அன்புடையாரே ஆற்றிவுயிராம் மக்கட் பாகுபாட் டின்கண் வைத்தெண்ணப்படுவார். அன்புடைமையை முன்னிட்டே எய்தற்கரிய மானிடப்பிறவி எய்திற்றென்பர் மூதறிவாளர். அன்பிலார் கொண்ட உடம்பு தோலாற்போர்த்த என்புக்கூடேயாம்.

“அன்பின் வழியதுயிர் நிலையஃதிலார்க் கென்பு தோல்போர்த்த உடம்பு” என்பர் பெருநாவலர்.

அன்புடைமை அறத்திற்கேயன்றி - மறத்திற்கும் துணையாய் நிற்கும். எவ்வாறெனின், ஒருவன் செய்த பகைமை பற்றி அவன் மீது உள்ளத்து வெறுப்பு நிகழும். நிகழவே அவனுக்குத் துன்பஞ் செய்ய வேண்டும் என்றும் துணிவு உண்டாகும். அன்புடையராயின் அம்மறத்தை நீக்கினவராய் பகைமை நீக்கி, பொறுமையடைந்து மேம் பட்டவராவான்.

துறவறம் :

துறவறமாவது இல்லறத்தின் வழுவாதொழுகி அறிவுடையராய்ப் பிறப்பினை யஞ்சி வீடுபேற்றின் பொருட்டுத் துறந்தார்க்குரிய அறம் இத்துறவறத்தை நாடி அவ்வொழுக்கத்தினை மேற்கொண்டு ஒழுகுவோர்க்கு அன்பு இன்றியமையாததாக விளங்குகின்றது. இல்லறத்தார்க்குரியது அன்பு, துறவறத்தார்க்குரியது அருள் என்னும் “அன்பின் குழவி”. ஆகவே அருளும் அன்பின் பாற்படும்.

தமிழ் மறையாகிய திருக்குறளின் கண்ணும், இவ்வருளுடைமையாலன்றோ துறவொழுக்கம்பூண்ட தவசிகரும்-தம்மைச் சரண்புகுந்தோர்க்கு நன்னெறி காட்டியும் எண்ணரிய நூல்களை இயற்றியருளியும் அளவிலா நன்மைகளை அகமகிழ்ந்து புரிந்திருக்கின்றனர். அப்பெரியார்க்கு இவ்வருளுடைமையே அரும்பெரும் செல்வமாம்.

“அருட்சேவம் செவ்வுத்துள் செல்வம்
பொருட்சேவம் பூரியார் கண்ணுமுள்”.

இவ்வுறுதியுரை சான்று பகரும். எல்லாச் சமயத்தாராலும் கொண்டாடப்படுவது அருள். அருளுடையான் பாவகாரியமெதுவும் செய்யத்துணியான். அவனுக்கு இம்மையிலும் துன்பம் உண்டாகாது.

பொருள் இல்லாதார்க்கு அவ்வுலகத்துப் பெறும் வீட்டின்பம் இல்லையாம்.

அருள் இல்லான் பிழைத்தலரிது. அருளுடையானோ என்றும் அழியாப் புகழை எய்தினவன் ஆவான்.

இதுகாறும் உலகத்தோடு ஒட்டிய அன்பை விவரித்தோம்.

இனி பரமபதியாகிய ஈசுவரனிடத்தில் செலுத்தும் அன்பை விவரிப்போம். அன்பு, பக்தி, காதல் என்பன ஒரு பொருளைத் தரும் சொற்களாம்.

அவை பற்று என்னும் பொருளைக் குறிக்கும் பற்று. எனவே பற்றும் பொருளும் பற்றுத் தொழிலும் வேண்டப்படும். எனவே பற்றுதல் என்பது மனத்தைக் கருவியாகக் கொண்டு நிகழுமென்றும், பற்றுவது உயிர் என்றும் பற்றப்படுவது பாசம், பதி என்றும் இரண்டு பொருளெனப்பெறும்.

நமக்கு இனியவரென்று நம்மால் விரும்பப்பட்டார் யாவரோ அவரிடத்து உண்டாம் உள்ள நிகழ்ச்சியின் தொடக்கமே பக்தி எனப்படும். அப்பக்தி மீதூர்தலே காதல். அதில் வேறற் அழுந்துதலே அன்பு. இவையே பக்தி, காதல், அன்பு என்பவற்றிற்குள்ள வேறுபாடாம். நமக்கு இனியவர் யாவரே, அவரிடத்தே விருப்பம் உண்டாம். இனியவர் யார் என ஆராய்வோம்.

மனைவி, மக்கள், தாய், தந்தையர், உறவினர் ஆகிய இவர் இனியரெனக் கொள்ளின் இவ்வுடம்பு ஒழியவே அவர்களுடைய தொடர்பு நீங்குதலின் நமக்கு இனியவராவது யாங்ஙனம். இதுவே அன்றி இவ்வுடம்போடு கூடிய வழியும் இவ்வுறவினரே பல காரணங்களால் பகைவராதலையுங் காண்கின்றோம்.

“எத்தாயர் எத்தந்தை எச்சுற்றத்தார் எம்மாடு
கம்மாடா மேவ நல்லார்,
செத்தால் வந்துதவுவார் ஒருவரில்லை சிறுவிறகாற்
தீழுட்டிச் செல்லா நிற்பர்” என்றும்

இல்லும் பொருளும் இருந்த மனையளவே
சொல்லு மயலார் துடிப்பளவே—நல்ல
களைகுளத்து நீரளவே கிற்றியே! நெஞ்சே
வளைகுளத்து நீசனையே வாழ்த்து.

—காடவர்கோன் நாயனார்.

என்றும் திருவாக்கு வலியுறுத்துவன. இதனால் தாய் தந்தை முதலாயோர் எமக்கு இனியவராகார்.

நமக்கு நாமே இனியமெனக் கொள்ளல் பற்றி ஆராய்வோம்.

ஆன்மா கேவலாவத்தையிலே ஆணவமலத்தான்
மறைப்புண்டு அறிவும் தொழிலும் விளங்காமையானும்,
சகலாவத்தையிலே அறிவும் தொழிலும் உள்வழியும்
அவை சிற்றறிவு சிறுதொழிலாய் முடிதலானும்,
இன்பம் இது துன்பம் இது எனப்பகுத்தறிந்து இன்
பத்தையேடையும் நுண்ணறிவின்மையானும் நமக்கு
நாமே இனியமெனக் கொள்ளல் யாண்டயதென்க.
ஆகலின் முற்றறிவு முற்றுத் தொழிலுடைய பரம்பரனே
நமக்கு இனியராவர் என்பது தானே போதரும். இக்
கருத்தினையே,

என்னிலாரு மெனக்கினியாரிலே
என்னிலு மினியா னேருவனுளன்
என்னுளே ஷயிராய்ப்புறம் போந்துபுக்
கென்னுளே நிற்கு மின்னம்பரிசனே. —என்று
திருநாவுக்கரசரும் திருவாய் மொழிந்தார்.

“எண்ணரிய பிறவிதனின் மானிடப்பிறவிதான்
யாதிலும் அரிதரிதுகாண்” என எய்தற்கரிய மக்கட்
பிறப்பை அடைந்தோர் யாவரும் பரம்பரனைப்
பற்றலாய பற்றினையே மேற்கொண்டு மற்றப் பற்றுக்
களை அறவே நீக்கவேண்டும்.

ஏனெனில், பாசத்தைப் பற்றுதலால் பிறந்து,
இறந்து உழல்வதாகிய துன்பமும், பதியைப் பற்ற
லால் அத்துன்பம் நீங்கியடைதலாகிய பேரின்பமும்
எய்துதலின், இதனையே,

“பற்றுக் பற்றற்றான் பற்றினை யப்பற்றைப்
பற்றுக் பற்று விடற்கு”
என்றுரைத்தார் திருவள்ளுவர்.

இவ்வுலகில் ஒருவர் மற்றொருவர்மாட்டு அன்பு
வைக்குங்கால், அவருக்கும் இவர்மாட்டு விருப்பம்
நிகழ்வதே முறை. அங்ஙனம் அன்புகலவாதாயின்
அவ்வன்பு உண்மையன்பன்று. போலியேயாம். இவ்

வாறே முற்றறிவும், முத்தொழிலும் உடைய முதல் வன்மாட்டு நாம் பற்று வைக்குங்கால் அடியார் வேண்டிற்றே வேண்டும். அருட்பெருந்தனிக்கடலாம் இறைவனும், நம்மாட்டு பற்றுவையா திரான். எவ்வாறெனின்,

“நெக்கு நெக்கு நினைபவர் நெஞ்சுளேபுக்கு நிற்கும் பொன்னூர்சடைப் புண்ணியன்” எனவும்,

“பத்திவலையிற் படுவோன் காண்க” எனவும்,

“ஆரேனும் அன்பு செயின் அங்கே தலைப்படுங்காண் ஆரேனுங்காண வரன்” எனவும் ஆன்றோருளினமையின் காண்க.

அடியார் தம் அல்லல் தீர்க்கும் அருமருந்தாம் சிவபரம்பொருள் மாட்டு நாம் வைக்கும் பற்றிற்கும் அவர் எங்கள்மேல் வைக்கும் பற்றிற்கும் பேதமுண்டு. நாம் இறைவனிடத்தில் வைக்கும் பற்றிற்கு அன்பென்றும், இறைவன் நம்பாற் காட்டும் பற்றிற்கு அருளென்றும் பெயர்.

இடையரூப் பேரன்பினால் நெறி முத்தியெய்வது அரிதாகலின் அப்பேரன்பை யடைவான் ஆன்மாக்கள் செயற்பால நெறிநான்காம். அவைதாம்:

தாதமார்க்கம்	—சரியை
சற்புத்திரமார்க்கம்	—கிரியை
சகமார்க்கம்	—யோகம்
சன்மார்க்கம்	—ஞானம் எனப்படும்.

தாதமார்க்கம் : சரியை :

அடிமையானவன் தான் இறைவனை அணுகாமலும் தனக்கு வேண்டியனவற்றைக் காலம்நோக்கி வழிபட்டுவதுபோல் எல்லாம்வல்ல பரம்பரன் திருக்கோயில் கொண்டிருக்கும் ஆலயங்களில் தொண்டுசெய்து வழிபட்டுய்தலாம்.

சற்புத்திரமார்க்கம் - கிரியை :

ஆன்மா பரம்பொருளை சிவமாகப் பூசை செய்து இஷ்டகாமியங்களைப் பெற்று உய்யும் நெறியாம். அகத்தும், புறத்தும் சிவலிங்க ஆராதனை செய்து அனுட்டிப்பதாம்.

சகமார்க்கம் — யோகம் :

ஆன்மா முழுமுதற் கடவுளை தன்னேசன் போல் எண்ணி அச்சமின்றி நெருங்கித் தனக்கு வேண்டிய தொன்றினை பெறுதற்கு உய்யும் நெறியாம். இந் நெறியினின்றோர் பஞ்சேந்திரியங்களையும் புறத்திற் செல்லவொட்டா தடக்கிப் பிராணாயாமத்தினால் மனத்தைத் தன்வயப்படுத்தி ஒரு குறியினிறுத்தப் பழகுதலால், இவ்விதம் சாருபநிலை பெறுவதாம்.

சன்மார்க்கம் (ஞானமார்க்கம்) :

முப்பொருள் கூறும் ஞானசாத்திரங்களை ஒதி உண்மையுணர்ந்து ஞானசிரியனையடுத்து ஞானோப தேசங் கேட்டு சிந்தித்துத் தெளிந்து நிட்டைகூடி சிவத்துடன் கலத்தலாம்.

‘‘சைவசமயமே சமயம். சமயாதீதப்பழம் பொருளை சேருந்தருணம் இதுவிட்டு, பொய்வந்துழலும் சமயநெறி புகுத வேண்டாம் சகத்தீரே’’ என்றும், படமுடியாது இனித்துயரம் பட்டதெல்லாம் போதும் இந்தப் பயந்தீர்த்து. என் உடல், உயிர் ஆகியவெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு நின் உடல் உயிர் ஆகியவெல்லாம் உவந்தெனக்கே அளிப்பாய்..... ஞானநன்மணியே என்றும், என் அறிவில் அறிவான தெய்வமே என்றும்:

ஞானம், அறிவு, தெய்வம், கடவுள், ஆனந்தம் என்று பல மொழிகளால் எமது இனிய தமிழில் விவரிக்கப்பட்ட திவ்விய ஞானானந்த நிலையை அடைவதற்கே எமது வாழ்வு நியமிக்கப்படல் வேண்டும்.

மேற்கூறியவற்றின் மூலகாரணமே அறம் என்பதைப் பற்றி இன்னுஞ்சில உவமானங்கள் மூலம் அதன் நுட்ப அறிவை சுருங்க விளக்குவாம்:

“சிறப்பினுஞ் செல்வமு மீனு மறத்தினுஉங்
காக்க மெவனே வுயிர்க்கு”,

அறம் என்பது யாது? மனத்துக்கண் மாசிலனாத லனைத்து அறன் என்பதில் “மனத்தூய்மை”, “அழுக்காறு”, அவா, வெகுளி, “இன்னாச்சொல்” இந் நான்கும் இழுக்கா இயன்றது அறம் என்பதில் மன மொழிகளின் தூய்மையும் “அறவினை யாதென்ற கொல் லாமை” என்பதில் ஜீவகாருண்ணியம் பற்றிய வினையும், அறன் ஈனும், இன்பமும் ஈனும், தீதின்றிவந்த பொருள் என்பதில் புண்ணியமும், “அன்பும், அறனும் உடைத்தாயின் இல்வாழ்க்கை” என்பதில் ஈகையும், “அறிவு அறிந்தார் நெஞ்சத்து அறம்போல நிற்கும்” என்பதில் நீதியும் எனப் பலவாறாகப் பொருள்கொள்ளக் கிடக்கின்றது அறம் என்னும் மொழியாம்.

இவ்வாறு ‘அறம்’ என்னும் மொழியானது பல் வேறு பொருளைக் கொள்வதாகத் தோற்றினும் காரண காரியமுறையில், ஆராயுங்கால் அவை ஒரே கருத்தர்த்தத்தைத் தழுவினவாகத் தெளியப்படும்.

“அறம்” என்னும் மொழியைப் பகுத்துப் பார்க்கினும், “அறு” என்னும் வினையடியாகப் பிறந்து (வரையறுப்பது) மனிதர் கொள்ளவேண்டியதையும், தள்ளவேண்டியதையும் வரை அறுப்பது எனப்பட்டு, பகுத்தறிவுள்ள மனிதப்பிறப்பினர் யாவரும் அனுட்டிக்க வேண்டியதோர் ஒழுக்கத்தை விளக்குகின்றது. “வட மொழியினும் பெரும்பான்மை இம்மொழிக்கொத்தே “தருமம்” என்னும் பதமும் வழங்கிவருகின்றது”.

ஒழுக்கத்தில் மேற்பட்டதோர் அறம் “வாய்மை” என்பதும் அதனினும் சிறப்புற்றது கொல்லாமை என்பது “ஒன்றாக நல்லது கொல்லாமை, மற்றதன் பின் சாரப்பொய்யாமை நன்று”. ஈசுவரன் ஆன்மாக்க

களுக்குக் கருணையால் அளித்தருளிய—தனு, கரண, புவன போகங்களை நிலையுறச் செய்வது “கொல்லாமை” என்னும் அறத்தால் என்பது தெளியக்கிடத்தலால்— கொல்லாமைக்குக் காரணம் அன்பு, இரக்கம்: இரண்டையும் தழுவிய நல்லறமாகிய ஜீவகாருண்யமே திரு உருக்கொண்ட நம் பெரியோர் தியானத்திற் கண்ட, தேவப்பிரசாதத்தின் மகிமையினால், **அறத்தைக்** கைப்பிடித்து நாம் பின் ஜீவிக்கும் பொருட்டு நம் பக்குவத்திற்கேற்ப, பற்பல அற நூல்களையும் அற நிலையங்களையும் பரோபகாரம் பற்றி அமைத்தனர். அவற்றுள் தலைபெற்றன மூன்று. அவை வித்தியாலயம், நல் அறங்களைக் கற்றுணர்ந்து நல் ஒழுக்கத்தைக் கைப்பிடித்தலாம், தேவாலயம், மடாலயம் என்பனவாம். தேவாலயத்தில் கற்றவாறு கடவுளிடத்தில் பக்தியினாலும் நல் ஒழுக்கத்தைக் கடைப்பிடித்தலாலும், வித்தியாலயங்கள் போதகாசிரியர்களாலும், தேவாலயங்கள் அர்ச்சகர்களாலும், மடாலயங்கள் மடாதிபதிகளாலும் அவர் அவர் யோக்கியதைக்குத் தக்கவாறு விளக்கமுறவதாகும்.

இவ்வறங்கள் செவ்வனே நடைபெறும் பொருட்டு உதவிய பொருள்களும், ஆட்சியும், ஆட்சிக்குரியார் இயல்பும் **அறவுரிமை** யென்னும் பதங்களால் குறிக்கப்படும். மேற்கூறியபடி தேவாலயங்களில் அர்ச்சகரது ஒழுக்கத்தைக் கவனிக்குமாறு ஆகம நூலுணர்ச்சியுடையாரது சங்கம் அவசியமாம். (சைவசபை) இதன் சபாநாயகரும் இதிற்குமுமிய அறிஞர்களும் தக்க உபந்நியாசர்களும் உண்மையான கருத்துக்களை **நிர்ப்பயமாய்** வெளிப்படுத்தல் கடமையாகும். அரசாங்கத்தின் ஒத்தாசையும் வேண்டும்.

சைவமதம் :

தற்காலம் இவ்வுலகின்கண் அனுட்டிக்கப்படுகின்ற மதங்கள் அனைத்திலும் சைவசித்தாந்தம் உயர்ந்ததாமென்பது திண்ணம். மனத்திற்கும் வாக்குக்குமெட்டாத தென்று பொருள்படும்படியான “**கடவுள்**” என்ற சீரிய

பதத்தினில் குறிக்கப்பட்ட தெய்வத்தைப் பற்றிய அதியுன்னதமான கருத்தொன்றுமே அம்மதத்தினுடைய பெருமையை ஒரு நொடியில் உலகினுக்குத் தொகுத்துக் காட்டவல்லது. கடவுளைப் பற்றிய தெள்ளிய அறிவையும், பரமாத்மாவுக்கும் ஜீவாத்மாவுக்குமுள்ள சம்பந்தத்தையும்; பாசத்தின் திறமையையும், ஜீவகாருண்யத்தின் மகிமையையும் தெய்வத்தின் கருணைகலந்த நீதிமயமான பூமிகளையுங் குறித்து வேறு எந்த மதத்திலும் இத்துணை அழகாய் தெளிவாய் எடுத்துக்காட்ட காண்கிலம்.

இத்தகைய கிடைத்தற்கரிய வழியைப்பெற்ற நாம் அதனை பேணி அஃதினை உலகினோர் அனைவருக்கும் பயன்படுமாறு நிலைநிறுத்தல் நம் கடமையாகும். நாம் பெயர் மாட்டில் சைவசித்தாந்தத்தின் உயர்வினைக் கண்டும் காணாதவராதவர் போல் சைவசித்தாந்த அந்தகர்களே யாவோமென்பதனை யாவரும் ஒப்புக்கொள்ளுதல் வேண்டும்.

ஜீவான்மாவாவது வயப்படுகின்ற தன்மையை உருவக வழியாய்க் குறிப்பித்து இலங்கும் நம் ஆலயங்களில் தேர்த்திருநாள்களும், ஆடல்பாடல்களும், மேளதாளங்களும், வாணவாத்திய கோஷ்டிகளும், நடன வேடிக்கைகளும்ன்றோ? “சைவமதம்” என்ற நாமம் ஏற்பட்டுள்ளது. இவை யாவும் பாமர மக்கள் ஏனைய மதங்களால் ஈர்க்கப்படாதவாறு ஏற்படுத்தப்பட்ட தான பேதங்கள் என்பதை நினைவில்கொண்டு புராண இதிகாச ஸ்தல புராணங்கள் பொய்ப் பொக்கிஷங்களாகப் புனைந்து வைக்கப்பட்டன வென்று நம் நினைவில் வைத்து சைவசித்தாந்த உண்மையைக் கைக்கொண்டு நாம் இனிதே வாழ்தற்குவேண்டிய முயற்சிகளில் நமது மனத்தைத் திருப்புதல் எல்லோரின் கடமையாகும்.

“சைவசமயமே சமயம், சமயாதீதப் பழம்பொருளைக் கைவந்திடவே மன்றுள் வெளிக்காட்டும், இந்தக்கருத்தை விட்டுப்பொய்வந்துழலுஞ் சமயநெறி புகுதல் வேண்டாம் முத்திரும் தெய்வ சபையைக் காண்பதற்குக் சேரவாரும் சுகத்திரே!”

— தாயுமானவர்.

“ஆரூரன் இங்கிருக்கன்வவ்வூரில் திருநாளென்
றார்கடோறும் உழலுவீர்—நேரே
உளக்குறிப்பை நாடாதவமர்கா ணீவீர்
விளக்கிருக்கத் தீத் தேடுவீர்”. —பட்டணத்தார்.

மேலும் அறமே மூலாதாரமாகக்கொண்டு வருவித்த
மனித வாழ்வை விளக்க இவ்வியாசத்தில் விவரிக்கப்
பட்ட வாய்மையினைக் கைக்கொண்டு, சைவ உலகம்
புதுவாழ்வும் புத்துயிரும் பெறவேண்டிய கோரிக்கை
யுடன் இவ்வியாசம் மிக மிகச் சுருக்கமாக இங்கு
தரப்படுகின்றது.

“எமது சைவசித்தாந்த உண்மை
எவ்வாறேனும்
எவ்வளவேனும்
எத்திறத்தேனும்
எங்கும் பரவவேண்டும்”.

கொழும்பு }
31-7-1975 }

ஆ. விஸ்வலிங்கம்

[இக் கட்டுரை :—பானையங்கோட்டை சைவ சபை மகா சங்கச்
சொற்பொழிவாளர்களான திருவாளர்கள் தில்லைநாயக முதலியார்,
ரி. பக்தவத்சலம், ரி. செல்வகேசவ முதலியார், பண்டித அகலாம்பிகை
அம்மாள் ஆகியோரின் உரைகளினின்று எடுத்துத் தொகுக்கப்பட்டது.
அவர்களுக்கு எம் நன்றி.]

PRINTED AT HOE & CO., THE "PREMIER" PRESS, MADRAS-60001.